

מחדל הפקרת העורף

יוסי לנגוצקי 09.06.2019 20:00

כמי שעסק שנים לא מעטות, במסגרת הצבא, בפיתוח ויישום של מערכות טכנולוגיות מתוחכמות, אני רואה חובה לעצמי להביע את חרדתי מהצפוי לנו במקרה של מלחמה. מספר הפצצות, הפגזים והטילים שיוטלו על העורף מוערך על ידי גורמי הביטחון ב-1,000–2,000 יחידות שיגור ליממה. יש להניח כי פגיעה מסיבית כזאת בעורף עלולה להשפיע על ביצועי צה"ל בחזיתות המלחמה. שנים רבות הקדישה מערכת הביטחון לפיתוח החשוב של טילים נגד טילים בליסטיים שעשויים להיות משוגרים מאיראן (מחיר כל טיל מסדרה זאת הוא מיליוני דולרים) ושל מערכת כיפת ברזל (מחיר כל ירי בה הוא 100 אלף דולר). ואולם, נראה שמקבלי ההחלטות נרדמו בשמירה בכל הנוגע למציאת פתרונות יעילים וזולים להתמודדות עם עשרות אלפי הטילים שיומטרו על העורף במלחמה עתידית. ברור כי בכל תרחיש מלחמה, אין ולא ייתכן שיהיה בידינו מלאי מספיק להתמודדות עם כל הטילים, ומכאן שאנו עלולים להיקלע למצב שבו אנו נעדרים לחלוטין אמצעי התגוננות נגד טילי האויב. מדוע זה קרה? בעבר ניסיתי לסייע (בהתנדבות) למימוש רכש מערכות לייזר רבי עוצמה נגד טילים ("נאוטילוס", "סייפ־גארד"), שפותחו בהצלחה בארה"ב על ידי חברת "Northrop Grumman" ביוזמת ישראל ובמימון (בסך 400 מיליון דולר) אמריקאי. זכיתי בתגובה בהטלת רפש מצד מערכת הביטחון, שהכריזה כי "תמיכתו של לנגוצקי וחבריו בלייזרים מונעת מאינטרסים כלכליים". כל מה שאני יכול לומר הוא, שמערכת הביטחון, מטעמים הראויים לחקירה, דחתה את הצעת חברת N.G., שב-2007 התחייבה להציב בישראל מערכת לייזר ראשונה כבר ב-2008. עלות השמדת טיל על ידי קרן לייזר היתה אמורה להיות 2,000 דולר בלבד. N.G., שהציעה שילוב מבצעי בהפעלת מערכות כיפת ברזל עם מערכות הלייזר שפיתחה, אף התחייבה לשלם קנסות אם לא תעמוד בפרמטרים הטכניים והמבצעיים ובלוחות הזמנים שישראל הציבה כחלק מתנאי העיסוקה. המחדל הדרמטי הזה — ההימנעות מבחינה הוגנת של מערכות לייזר יעילות וזולות נגד טילים — יהווה בוודאי נושא מרכזי בסדר יומה של ועדת החקירה שתוקם אחרי המלחמה הבאה. חברי לעמותת "מגן העורף", שהינם, בניגוד לכל ההשמצות המכוערות, אנשים ישרי דרך, העוסקים בהתנדבות זה יותר מעשר שנים בנושא, ישמשו לבטח עדים חשובים בחקירה שתבדוק מדוע הופקר העורף ולמה לא נעשתה בחינה הוגנת של אופציית ה"לייזר".

כמי שעמד מקרוב, טרם מלחמת יום כיפורים, על איולת הקונספציה המודיעינית, כמו גם על חוסר האחריות המדהים באי הפעלת "האמצעים המיוחדים", ולנוכח העובדה שחלפו כעשר שנים עד שמערכת הביטחון החלה לפעול ברוח המלצות בנושא הלחימה באיום המנהרות — אינני יכול להחריש מול האיולות וחוסר האחריות הכרוכות בהתעלמות רבת השנים מאופציית הלייזרים. טרם אסון הריני חוזר ומתריע על כשל הטיפול בלייזרים, וממליץ לממשלה ולמערכת הביטחון לזרז את הפעילות המוגבלת בתחום זה ולפנות בבחילות לממשלת ארה"ב כדי לקבל סיוע הן בידע והן בכל הנוגע למימוש אופציית מערכות הלייזר להגנה אפקטיבית.

הכותב הוא אל"מ בדימוס. קיבל (פעמיים) את "פרס ביטחון ישראל"